

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący:SSR (del.) Sławomir Lach

Protokolant: A. Z.

w obecności Prokuratora Edyty Lachawiec - Wojtas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 30 września 2013 r., 25 października 2013 r., 29 listopada 2013 r. i 4 grudnia 2013 r.

sprawy:

A. L. (L.), syna K. i E. z domu Ł.,

urodzonego (...) r. we W.,

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 13 października do 15 października 2011 r. w B. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego poprzez wpisanie danych (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...) i licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...), wprowadził w błąd A. Ś. z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. co do zamiaru realizacji usługi transportowej przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) s.r.o. z siedzibą w O. w postaci 181 telewizorów w tym 11 telewizorów marki (...), 7 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...), 19 telewizorów marki (...), 50 telewizorów marki (...), 30 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...) i 30 telewizorów marki (...), o łącznej wartości 230.000 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, na szkodę (...) s.r.o. z siedzibą w O., używając przy tym podczas odbioru towaru w(...) w G. przy ul. (...) jako autentycznego, przerobionego poprzez wklejenie własnego zdjęcia i złożenie podpisu, dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz składając podpis o treści (...) jako osoba odbierająca towar na podstawie dokumentacji przewozowej, tj. zleceniu przewozu, karcie WZ – wydanie zewnętrzne (list przewozowy), potwierdzeniu odbioru towaru,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 270 kk i art. 258§1 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 12 kk,

II. od dnia 12 października 2011 r. do 13 października 2011 r. w L. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...) i licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...), wprowadził w błąd przedstawiciela firmy spedycyjnej (...) Sp. z o.o. Oddział w L. co do zamiaru realizacji usługi transportowej przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., czyli przewozu towaru w postaci artykułów spożywczych wyrobów czekoladowych: 28 palet Trufli, M. i galaretek owocowych i mieszanek

czekoladowych z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. do odbiorcy w Słowacji, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70.000 złotych na szkodę spedytora firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., używając przy tym podczas odbioru towaru jako autentycznego, przerobionego poprzez wklejenie własnego zdjęcia i złożenie podpisu, dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz składając podpis o treści (...) jako osoba odbierająca towar na podstawie dokumentacji przewozowej, tj. zleceniu przewozu, karcie WZ – wydanie zewnętrzne (list przewozowy), potwierdzeniu odbioru towaru

tj. o czyn z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk i art. 258§1 kk przy zast. art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk,

o r z e k a

1. uznaje oskarżonego A. L. za winnego tego, że w okresie od dnia 13 października 2011 r. do dnia 15 października 2011 r. w B. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...), licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) oraz używając jako autentyczny przerobiony dowód osobistym nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz podpisując się tym nazwiskiem na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i karcie WZ – wydanie zewnętrzne, przy odbiorze towaru w (...) w G. przy ul. (...), wprowadził w błąd A. Ś. z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. co do autentyczności transakcji i destynacji, czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) s.r.o. z siedzibą w O. w postaci 181 telewizorów w tym 11 telewizorów marki (...), 7 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...), 19 telewizorów marki (...), 50 telewizorów marki (...), 30 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...) i 30 telewizorów marki (...), o łącznej wartości 230.000 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, na szkodę (...) s.r.o. z siedzibą w O., tj. przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

i za to na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 11§3 kk oraz art. 33§2 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

2. uznaje oskarżonego A. L. za winnego tego, że w okresie od dnia 12 października 2011 r. do 13 października 2011 r. w L. i Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...), licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) oraz używając jako autentyczny przerobiony dowód osobistym nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz podpisując się tym nazwiskiem na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i dyspozycji wydania przy odbiorze towaru w (...) Sp. z o.o. w Ś. ul. (...), wprowadził w błąd przedstawiciela firmy spedycyjnej (...) Sp. z o.o. Oddział w L. co do autentyczności transakcji i destynacji, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. w postaci 28 palet Truffli, M., galaretek owocowych i mieszanek czekoladowych o łącznej wartości 70.000 złotych na szkodę spedytora firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., tj. przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk

i za to na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk oraz art. 33§2 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

3. na mocy art. 85 kk i art. 86§1 i §2 kk łączy orzeczone kary i orzeka wobec oskarżonego A. L. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 190 (stu dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

4. na mocy art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk i art. 73§1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wyżej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby 5 (pięciu) lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora;

5. na mocy art. 72§1 pkt 4 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej;
6. na mocy art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 września 2012r. do dnia 28 grudnia 2012r., tj. 93 (dziewięćdziesiąt trzy) dni, uznając, że grzywna została wykonana co do 186 (stu osiemdziesięciu sześciu) stawek dziennych;
7. na mocy art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) s.r.o. z siedzibą w O. kwoty 50.000 (pięćdziesiąt tysięcy) złotych;
8. na mocy art. 44§2 kk orzeka przepadek przedmiotów zapisanych pod numerem Drz 36/12 Księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycjami 26, 36, 37 i 38;
9. na podstawie art. 230§2 kpk zarządza zwrot przedmiotów zapisanych pod numerem Drz 36/12 Księgi przechowywanych przedmiotów:
  - pod pozycjami od 1 do 25 i od 27 do 34 oskarżonemu A. L.,
  - pod pozycją 35 R. S. (1);
10. na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonego A. L. od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 83/13

UZASADNIENIE

Sąd rozpoznając ponownie sprawę oskarżonego A. L. miał na uwadze przepis art. 443 kpk, który zezwala na wydanie przy ponownym rozpoznaniu sprawy surowszego orzeczenia jedynie w stosunku do tych rozstrzygnięć, które zostały wcześniej zaskarżone na niekorzyść oskarżonego i tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym. Innymi słowy, te części orzeczenia sądu a quo, które nie zostały zaatakowane w złożonym na niekorzyść oskarżonego środku odwoławczym, nie mogą zostać w toku dalszego postępowania ukształtowane surowiej.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych miał na uwadze zasadę pośredniego reformationis in peius, bowiem poprzedni wyrok został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego A. L. przez oskarżyciela publicznego, który zarzucił (po modyfikacji na rozprawie apelacyjnej) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działał z góry powziętym zamiarem, co skutkowało nieprawidłowym przyjęciem, że obydwa czyny zabronione zarzucone oskarżonemu w akcie oskarżenia stanowiły jeden czyn ciągły. Pośredni zakaz reformationis in peius obejmuje także zakaz dokonywania niekorzystnych dla oskarżonego zmian w zakresie ustaleń faktycznych. Tak więc w pozostałym zakresie, w tym co do rzeczywistej wartości wyłudzonych towarów, Sąd nie mógł poczynić ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W początkach października 2011 r. oskarżony A. L. spotkał na giełdzie elektronicznej we W. znanego mu mężczyznę o pseudonimie (...), który zapytał go, czy nie zna jakiegoś kierowcy z prawem jazdy na ciężarówkę. A. L. wskazał siebie, zastrzegając, iż ma zatrzymane prawo jazdy za jazdę pod wpływem alkoholu. Znajomy stwierdził, że nie będzie z tym problemu, tylko potrzebuje zdjęcia do wklejenia do dokumentów. W ciągu niecałych dwóch tygodni, po dalszych uzgodnieniach telefonicznych, oskarżony otrzymał do dyspozycji ciężarówkę M. ze skradzionymi tablicami rejestracyjnymi wraz z dokumentami pojazdu i sfalszowany dowód osobisty i prawo jazdy na nazwisko (...) z wklejonym zdjęciem oskarżonego.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 712-716, 855-857, 860, 1000-1001, 1188-1189, 1194; zeznania świadka A. Z. k. 51-52; zeznania świadka E. P. k. 814-815; zeznania świadka M. G. k. 140-141, 783-784; zeznania świadka R. N.

(1) k. 837-838; ekspertyza pisma ręcznego i podpisów k. 168-177, 206-217; informacje z UM W. k. 670-672; pismo Urzędu Miejskiego we W. Wydział Spraw Obywatelskich dot. R. N. (1) i M. G. k.766-767)

Nieustalone osoby posługując się przerobionymi poprzez wpisanie danych firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatem ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...) i licencją Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) pozyskały od przedstawiciela firmy spedycyjnej (...) Sp. z o.o. Oddział w L. zlecenie na transport towaru w postaci 28 palet Trufli, M. i galaretek owocowych oraz mieszanek czekoladowych o wartości 70.000 złotych (rzeczywista wartość 70.106,40 złotych k. 1152) z firmy (...) Sp. z o.o. w Ś. ul. (...) do odbiorcy na Słowacji. Po odbiór towaru oskarżony A. L. udał się w dniu 12 października 2011 r. podszywając się na podstawie fałszywych dokumentów pod kierowcę firmy transportowej (...) Sp. z o.o. Na teren zakładu przyjechały dwa samochody ciężarowe, które miały założone skradzione tablice rejestracyjne. Oskarżony A. L. był kierowcą jednego z nich, natomiast drugim pojazdem kierował nieustalony mężczyzna posługujący się fałszywymi danymi (...). Na miejscu oskarżony A. L. posługiwał się z kolei otrzymanym od (...) przerobionym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko (...) oraz podpisał się tym nazwiskiem przy wydaniu towaru na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i dyspozycji wydania przy odbiorze towaru. Pobrany w ten sposób towar wraz z samochodem oskarżony A. L. odstawił w pobliżu magazynu przy ulicy (...) we W., skąd samochód został zabrany przez nieustalone osoby. Spedytor (...) Sp. z o.o. Oddział w L. wypłacił z polisy ubezpieczeniowej (...) Sp. z o.o. w Ś. pełne odszkodowanie za przywłaszczony towar (k. 1174).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 712-716, 855-857, 860, 1000-1001, 1188-1189, 1194; zeznania świadka M. U. k. 95-96, 780-782; zeznania świadka H. P. wraz z załącznikami k. 105-106, 107-108; zeznania świadka M. B. k. 144-145; zeznania świadka S. S. k. 146-147; zeznania świadka J. S. k. 148-149, 794-796; zeznania świadka T. C. k. 732-737, 768; zeznania świadka K. H. k. 803-804; zeznania świadka M. P. k. 109-110; zeznania świadka G. W. k. 133; zeznania świadka K. I. k. 138; zeznania świadka A. D. k., 789-791; zeznania świadka M. G. k. 140-141, 783-784; ksero dokumentów dot. firmy (...) Sp. z.o.o z siedzibą w K. a przedłożonych firmie (...) Sp. z.o.o z siedzibą w L. k. 67; ksero korespondencji firmy (...) Sp. z.o.o z siedzibą w K. z przedstawicielem firmy (...) Sp. z.o.o z siedzibą w L. k. 97; informacja (...) Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji S.A. z siedzibą w W. k. 181-194; raport z analizy połączeń telefonicznych Prokuratury Okręgowej w Gliwicach k. 218-239; ksero akt spraw dot. (...) Sp. zoo z siedzibą w K. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego k. 241-632; informacja Urzędu Statystycznego w K. i załączniki k. 635-644; informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego K. i załączniki k. 645-655; Pismo (...) Sp. zoo z siedzibą w L. i załączniki k. 657-660; pismo Głównego Inspektora Transportu Drogowego Biuro do spraw Transportu Międzynarodowego i załączniki dot. firmy (...) Sp zoo z siedzibą obecnie w O., poprzednio w K. i załączniki k. 674-687; zlecenie spedycyjne, list przewozowy i inne dokumenty dot. firmy (...) Sp. zoo z siedzibą w Ś. i firmy (...) Sp. zoo z siedzibą w O. k.739-759, 786-787, 801; protokół zatrzymania rzeczy u przedstawiciela pokrzywdzonego(...) Sp. zoo z siedzibą w Ś. k.797-800; Pismo (...) z siedzibą w G. k. 832-833; informacja z (...) k. 1152-1174)

Niemal zaraz po powyższych zdarzeniach, nieustalone osoby posługując się przerobionymi poprzez wpisanie danych (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatem ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...) i licencją Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) pozyskały od wprowadzonego w błąd A. Ś. z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. zlecenie transportu towaru w postaci 199 telewizorów należących do firmy (...) s.r.o. z siedzibą w O.. Początkowo oskarżony A. L. nie chciał się podjąć transportu, jednakże ostatecznie po namowie (...), który twierdził, że ponieśli już koszty związane z tym transportem i tylko oskarżony może odebrać ten towar, obawiając się (...) oskarżony wyraził na to zgodę. Po odbiór towaru w dniu 13 października 2011 r. na podstawie fałszywych dokumentów w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. udał się ponownie oskarżony A. L.. Na teren (...) w G. przy ul. (...) przyjechał samochodem ciężarowym marki M.. Na miejscu oskarżony posługiwał się otrzymanym od (...) przerobionym dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko (...) oraz podpisał się tym nazwiskiem przy wydaniu towaru na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i karcie WZ – wydanie zewnętrzne. Z uwagi, że wszystkie telewizory nie mieściły się w ładowni, oskarżony pobrał łącznie 181 telewizorów, w tym 11 telewizorów marki (...), 7 telewizorów marki (...), 17 telewizorów

marki (...), 19 telewizorów marki (...), 50 telewizorów marki (...), 30 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...) i 30 telewizorów marki (...), o łącznej wartości 230.000 złotych (rzeczy wartość 239.869 złotych k. 27). Następnie odwiózł samochód wraz z towarem w pobliże magazynu przy ulicy (...) we W., skąd samochód został zabrany przez nieustalone osoby.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 712-716, 855-857, 860, 1000-1001, 1188-1189, 1194; zeznania świadka D. Ł. k. 27; zeznania świadka A. Ś. k. 29-30; zeznania świadka A. F. k. 24; zeznania świadka D. Z. k. 25; zeznania świadka H. P. wraz z załącznikami k. 105-106, 107-108; ksero dokumentacji, w tym faktur dot. transakcji przewozu, zakupu telewizorów przez firmę (...) S.r.o. z siedzibą w O. k. 3-13; dokumentacja dot. spedycji telewizorów na rzecz firmy (...) s.r.o. z siedzibą w O. k. 15-17, 20-22; ksero dokumentów dot. firmy (...) Sp. zo.o. z siedzibą w B. k. 31, 199-201; certyfikat ubezpieczenia, wypis z KRS dot. firmy (...) Sp. zoo z siedzibą w K. i inne k. 37; protokół okazania wizerunku zdjęć R. N. R. P. k. 46-47; protokół okazania wizerunku zdjęć R. N. R. C. k. 49-50, 134-135; analiza funkcjonariusza Policji dot. oszustwa na szkodę firmy (...) S.r.o. z siedzibą w O. k. 86-89; bilingi telefoniczne (...) Sp. zoo z siedzibą w W. k. 121-125, 824-829, 900-903; bilingi telefoniczne (...) SA (...) z siedzibą w K. k. 126-131, 808-899; protokół okazania tablic poglądowych P. S. k. 136-137; informacja (...) Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji S.A. z siedzibą w W. k. 181-194; Dokument WZ (...) S.A. oryginał i dokument Międzynarodowy Samochodowy List Przewozowy wystawiony przez (...) S.r.o. z siedzibą w O. oryginał k. 196-198; raport z analizy połączeń telefonicznych Prokuratury Okręgowej w Gliwicach k. 218-239; ksero akt spraw dot. (...) Sp. zoo z siedzibą w K. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego k. 241-632; informacja Urzędu Statystycznego w K. i załączniki k. 635-644; informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego K. i załączniki k. 645-655; pismo Głównego Inspektora Transportu Drogowego Biuro do spraw Transportu Międzynarodowego i załączniki dot. firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą obecnie w O., poprzednio w K. i załączniki k. 674-687; informacja z (...) SA z siedzibą w W. k. 897-898; informacja z (...) Sp. zoo z siedzibą w W. k. 904-907; informacja z (...) SA z siedzibą w W. k. 908-938; dokumentacja przedłożona przez (...) k. 10096-1101, 1134-1146)

Na polecenie (...), oskarżony A. L. posługując się dokumentem tożsamości w postaci dowodu osobistego o nr (...) na nazwisko (...) wynajął jeszcze w dniu 24 października 2011 r. na trzy miesiące magazyn przy ulicy (...) we W., płacąc otrzymanymi w tym celu pieniędzmi – 5000 złotych – zaliczkę. Później kontakt z (...) urwał się.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 712-716, 855-857, 860, 1000-1001, 1188-1189, 1194; zeznania świadka H. D. k. 53-54, 1193-1194; zeznania świadka R. M. k. 61-62; umowa najmu Spółdzielni Pracy Zaopatrzenia Rolnictwa we W. i R. N. (1) dot. pomieszczeń magazynowych k. 55, 202-205; ekspertyza pisma ręcznego i podpisów k. 168-177, 206-217; dokumentacja archiwalna k. 1206-1219)

Oskarżony A. L. miał otrzymać po 1.000 złotych za każdy kurs, niemniej, po kilkukrotnych próbach uzyskania obiecanych pieniędzy, (...) przekazał mu jeden z telewizorów, który został zatrzymany i wydany pokrzywdzonemu oraz karton cukierków.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. k. 712-716, 855-857, 860, 1000-1001, 1188-1189, 1194)

Oskarżony A. L. był uprzednio trzykrotnie karany, w tym za przestępstwo przywłaszczenia. Oskarżony żyje w konkubinacie, ma na utrzymaniu małoletnią córkę, pracuje zarobkowo, w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię. Pozostaje pod dozorem kuratora sądowego i należycie wywiązuje się ze swoich obowiązków.

(Dowód: karta karna k. 967-968, 974-975; wywiad środowiskowy k. 1086-1087)

Obszerne wyjaśnienia oskarżonego, przyznającego się do popełnienia zarzucanych mu czynów, opisującego szczegółowo etap werbunku, przygotowań i same inkryminowane zdarzenia, nie budzą wątpliwości, a jako koherentne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w tym zakresie, charakteryzują się walorem wiarygodności. Pewne wątpliwości pojawiły się w związku z zawarciem umowy najmu powierzchni magazynowych we W. przy ul. (...), bowiem z daty umowy, która została potwierdzona przez świadka H. D., wynikało niezbicie, że jej zawarcie, jak i udostępnienie magazynu nastąpiło dopiero w dniu 24 października 2011 r., a więc już po dokonaniu wyłudzenia

towarów. Niemniej jednak jest to okoliczność drugorzędna dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu czyny. W tym zakresie, uznając wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne, Sąd oparł się na zeznaniach świadka H. D., który kategorycznie wskazywał, że wcześniej przed podpisaniem umowy nie udostępniał magazynów klientom. Znajduje to również potwierdzenie w zeznaniach pośrednika R. M., który wskazał datę 19 października 2011 r., jako dzień, w którym po raz drugi skontaktował się z nim klient w sprawie wynajmu magazynu, a później widział się jeszcze z nim w dniu podpisania umowy najmu.

W pełni na wiarę zasługują zeznania świadków, których relacje znajdują poparcie w obszernej dokumentacji związanej z wykonywaniem obu zleconych firmie (...) Sp. z o.o. w K. transportów, w wyniku których doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Ujawnione w toku postępowania dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne. Autentyczność i prawdziwość treści tych dokumentów nie budzi wątpliwości, a informacje w nich zawarte znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia okazały się zeznania świadków R. N. (2) (k. 726) oraz R. S. (2) (k. 880).

Dowód z opinii badań pisma ręcznego, z których jednoznacznie wynikało, iż na umowie najmu z dnia 24 października 2011 r. podpisał się oskarżony nazwiskiem (...) nie był kwestionowany. Zresztą sam oskarżony to potwierdził. Z kolei brak było podstaw do uznania, że oskarżony podpisał się także na dowodzie osobistym, gdyż tu opinie nie były kategoryczne, a oskarżony zaprzeczał temu. Sąd uwzględnił opinie przy dokonanych ustaleniach faktycznych ponieważ zostały sporządzone zgodnie z zasadami kryminalistycznej ekspertyzy dokumentów i zostały oparte na podstawie obszernego materiału porównawczego. Sąd nie miał więc jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich ustaleń.

Powyższy materiał dowodowy pozwolił, w ocenie Sądu, na dokonanie stanowczych i pozbawionych wątpliwości ustaleń faktycznych.

Stwierdzić należy, iż oskarżonemu A. L. można przypisać winę. Jest bowiem osobą dorosłą, znającą podstawowe normy jakie obowiązują w społeczeństwie. Miał również możliwość postąpienia zgodnie z regułami porządku prawnego, jednakże z tej możliwości nie skorzystał i dopuścił się czynów zabronionych. Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, zaś w sprawie nie zachodziły okoliczności świadczące o zniesieniu albo znacznym ograniczeniu poczytalności. Oskarżony nie leczy się psychiatrycznie.

Jako konsekwencję dokonanych ustaleń faktycznych Sąd uznał A. L. za winnego popełnienia dwóch przestępstw pozostających w zbiegu realnym, polegających na tym, że:

1) w okresie od dnia 13 października 2011 r. do dnia 15 października 2011 r. w B. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...), licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) oraz używając jako autentyczny przerobiony dowód osobistym nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz podpisując się tym nazwiskiem na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i karcie WZ – wydanie zewnętrzne, przy odbiorze towaru w (...) w G. przy ul. (...), wprowadził w błąd A. Ś. z firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. co do autentyczności transakcji i destynacji, czym doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) s.r.o. z siedzibą w O. w postaci 181 telewizorów w tym 11 telewizorów marki (...), 7 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...), 19 telewizorów marki (...), 50 telewizorów marki (...), 30 telewizorów marki (...), 17 telewizorów marki (...) i 30 telewizorów marki (...), o łącznej wartości 230.000 złotych, co stanowi mienie znacznej wartości, na szkodę (...) s.r.o. z siedzibą w O., tj. przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk ,

2) w okresie od dnia 12 października 2011 r. do 13 października 2011 r. w L. i Ś. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, używając jako autentycznych przerobionego

poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...), licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...) oraz używając jako autentyczny przerobiony dowód osobistym nr (...) na nazwisko R. N. (1) oraz podpisując się tym nazwiskiem na dokumentacji przewozowej, tj. liście przewozowym CMR i dyspozycji wydania przy odbiorze towaru w (...) Sp. z o.o. w Ś. ul. (...), wprowadził w błąd przedstawiciela firmy spedycyjnej (...) Sp. z o.o. Oddział w L. co do autentyczności transakcji i destynacji, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. w postaci 28 palet Trufli, M., galaretek owocowych i mieszanek czekoladowych o łącznej wartości 70.000 złotych na szkodę spedytora firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., tj. przestępstwa z art. 286§1 kk w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk.

Sąd dokonując kwalifikacji prawnej przypisanych czynów miał na uwadze zasadę pośredniego reformationis in peius, brak możliwości pogorszenia sytuacji prawnej oskarżonego.

Analizując zachowanie oskarżonego pod kątem wyczerpania ustawowych znamion opisanych w kodeksie karnym, dokonując modyfikacji opisu czynu poprzez eliminację konstrukcji czynu ciągłego i udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (jak to uczyniono w poprzednim postępowaniu) Sąd zakwalifikował jego czyny jako przestępstwa z art. 286§1 kk (w zw. z art. 294§1 kk w przypadku czynu opisanego w punkcie 1.) w zw. z art. 270§1 kk przy zast. art. 11§2 kk.

Brak było podstaw do uznania, jakoby oskarżony w zakresie wynikającym z ustaleń faktycznych brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej. Jego zachowanie polegało na działaniu wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co też nie było kwestionowane. Nie zostało bowiem udowodnione, żeby związek pomiędzy osobami działającymi w tych przestępstwach miał charakter zorganizowany, jaka miała być struktura domniemanej grupy i czy w ogóle oskarżony miał świadomość jej ewentualnego istnienia i co najmniej godził się na udział w jej strukturach, aprobując cel jakim było popełnianie przestępstw. Oskarżony A. L. kontaktował się w zasadzie z jedną osobą o pseudonimie (...) został pozyskany jako kierowca celem wyłudzenia towaru, ze świadomością dokonanego oszustwa. Z tych względów kwalifikując czyny przypisane oskarżonemu, pominięto wspomniany art. 258§1 kk.

Wykonywanie szeregu czynności przez oskarżonego zmierzało do jednego celu, jakim było każdorazowe dokonanie wyłudzenia towaru przy posłużeniu się fałszywymi dokumentami. Z tych względów Sąd uznał, że nie można traktować, każdego z poszczególnych zachowań, jako czynu zabronionego popełniany niejako na raty jak wskazano w akcie oskarżenia, kwalifikując każdy z zarzucanych oskarżonemu czynów z art. 12 kk. Podkreślić bowiem należy, że cała akcja przestępcza była nakierowana na dokonanie jednorazowego wyłudzenia od każdego z osobna pokrzywdzonego, a nie na kilku tego typu zachowaniach, które łączyłyby ze sobą z góry powzięty zamiar i krótkie odstępy czasu. W takim jedynie wypadku uzasadnione byłoby uznanie ich za czyn ciągły. Dwa lub więcej zachowań, jako punkt wyjściowy czynu ciągłego, dotyczą bowiem tej jego części, która może być rozłożona na raty. W konstrukcji tej chodzi nie o każdą czynność związaną z popełnieniem przestępstwa, ale o czynność czasownikową, która stanowi rdzeń przestępstwa i wokół której koncentrują się inne zachowania i okoliczności w prawie karnym opartym na czynie zabronionym. Tak popełniony czyn zabroniony musi być podzielny co do możliwości rozłożenia czynności zakazanej na raty. Z tych względów brak jest podstaw do uznania, jakoby każdy z przypisanych oskarżonemu A. L. przestępstw kwalifikować jeszcze jako czyn ciągły z art. 12 kk.

Brak jest również podstaw do uznania aby oba przypisane oskarżonemu czyny stanowiły czyn ciągły. Wprawdzie działanie oskarżonego charakteryzowało się zbornością czasową, czyny były realizowane niemalże dzień po dniu, jednakże nie można dostrzec aby łączył zachowanie oskarżonego z góry powzięty zamiar. Z materiału dowodowego wynika, że już po pierwszym wyłudzeniu towaru oskarżony nie chciał się zgodzić na dokonanie kolejnego wyłudzenia. Dopiero (...) przekonał go do tego twierząc, że będzie musiał im zwrócić koszty jakie ponieśli, bo tylko on może odebrać ten towar. Te argumenty łącznie z obawą przed (...) sprawiły, że oskarżony ponownie zdecydował się na udział w wyłudzeniu towaru. Nie można zatem twierdzić, że oskarżony od samego początku wiedział, że będzie kierowcą w obu przypadkach, co wyklucza tym samym istnienie u niego z góry powziętego zamiaru. Z tych względów uznać należało, że oba przestępstwa pozostają w zbiegu realnym.

Dokonując kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego w pierwszej kolejności wskazać należy, iż oskarżony A. L. przypisanych przestępstw dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, które wykorzystywały dane firmy (...) Sp. z o.o. w K.. Taka forma prawna działalności wynikająca z Kodeksu spółek handlowych niewątpliwie zwiększała możliwości uczestniczenia w obrocie gospodarczym i dawała możliwość wyłudzenia towaru o większej wartości. Tożsamość tych osób nie została ustalona, co więcej osoby te używały nieprawdziwych danych osobowych (drugi kierowca posługiwał się danymi M. G.). Zadaniem tych osób było zdobycie zaufania kontrahentów, czemu miała również służyć przerobiona dokumentacja poprzez wpisanie danych (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. do certyfikatu ubezpieczenia przedsiębiorcy w Towarzystwie Ubezpieczeniowym (...) oraz do licencji Ministerstwa Transportu na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy nr (...). Z kolei oskarżony każdorazowo przy odbiorze towarów posługiwał się przerobionym dowodem osobistym nr (...) na nazwisko R. N. (1). Posługując się przerobionymi dokumentami sprawcy wprowadzali w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych. Czyn oskarżonego wypełnił zatem również znamiona przestępstwa z art. 270§1 kk.

Oskarżony miał świadomość i chciał dokonywać wspólnie i w porozumieniu oszustw, przy czym sam osobiście posługiwał się fałszywymi danymi (...). Ogólnie można stwierdzić, że współsprawstwo czynu zabronionego jest oparte na porozumieniu a wspólne wykonanie czynu zabronionego, które charakteryzuje się po stronie każdego ze współsprawców – odgrywa istotną rolę w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego. To porozumienie się współsprawców, tym szczególnie zespala zachowania się poszczególnych osób, że pozwala na przypisanie każdej z nich akcji sprawczej, którą bezpośrednio podjęła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna, w sensie przedmiotowym, realizacja znamion określonej czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności, przedsięwziętych przez współsprawców, w ramach dokonanego przez nich podziału ról w akcji przestępczej. Każdy ze współsprawców odpowiada tak, jakby sam wykonał czyn zabroniony w całości, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współsprawców. Owo porozumienie w niniejszej sprawie miało charakter wyraźny. Sprawcy wcześniej zaplanowali wspólną akcję przestępczą i zachowanie każdego z nich stanowiło dopełnienie drugiego. Zadaniem oskarżonego było posłużenie się fałszywymi dokumentami i w imieniu firmy (...) Sp. z o.o. w K. miał odebrać towar, a następnie przekazać go pozostałym współsprawcą, tak by towar ten nie trafił do legalnych jego odbiorców, czego oskarżony miał pełną świadomość. Za swoją działalność miał otrzymać wynagrodzenie. Sąd uznał więc, iż oskarżony powyższych przestępstw dopuścił się w formie zjawiskowej współsprawstwa.

Przepis art. 286§1 kk stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami swoim zachowaniem wyczerpał znamiona powyższego przepisu. Oskarżony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym o znacznej wartości w rozumieniu przepisu art. 115§5 kk w wypadku (...) s.r.o. z siedzibą w O., wprowadził w błąd przedstawicieli pokrzywdzonych co do autentyczności transakcji, a także co do rzeczywistej destynacji zapakowanych na ciężarówkę towarów, dążąc do uzyskania korzyści majątkowej w postaci wyłudzonego towaru. Postępując w ten sposób oskarżony tym samym doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Przestępstwo stypizowane w art. 286§1 kk można popełnić jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony zdawał sobie sprawę, iż uczestniczy w pozornej działalności gospodarczej, zaś głównym jej celem było wyłudzenie towaru.

Mając na uwadze wartość wyłudzonych telewizorów, która jest znaczna, czyn oskarżonego należało zakwalifikować w tym wypadku również z art. 294§1 kk.

Sąd przy wymiarze kary miał na uwadze zasadę pośredniego reformationis in peius, brak możliwości pogorszenia sytuacji prawnej oskarżonego. Wskazać należy, że w apelacji oskarżyciel publiczny, w zakresie dotyczącym kary, podnosił dwa uchybienia, mianowicie:

- zarzucał obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46§1 kk poprzez nie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości (który to zarzut został cofnięty na rozprawie apelacyjnej),
- zarzucał rażąco niewspółmierność orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny.

Skazując oskarżonego A. L. Sąd wziął pod uwagę okoliczności podmiotowe i przedmiotowe popełnionych przez niego przestępstw. Sąd wymierzył oskarżonemu za pierwszy czyn karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 160 stawek dziennych, za kolejny karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych. Sąd baczył, by kara nie przekraczała stopnia jego winy, który w niniejszej sprawie równy był stopniowi społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw. Ustalając zaś stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra, jakim było mienie oraz pewność obrotu cywilnoprawnego i gospodarczego, a także wartość szkody wyrządzonej przestępstwami. Nadto oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim, kierunkowym, z niskich pobudek łatwego osiągnięcia zysku, jego działanie było premedytowane wstępными przygotowaniem, czym naruszył podstawowe zasady obrotu gospodarczego, a w szczególności zaufanie kontrahentów, a także zasadę zaufania do wiarygodności i rzetelności dokumentów. Taki czyn winien spotkać się z surową represją karną, albowiem ma wysoce negatywny wpływ na pewność obrotu cywilnoprawnego. Istotnym było także ustalenie, że oskarżony w minimalnym stopniu osiągnął z przypisanych mu przestępstw korzyść, otrzymując dwa kartony cukierków i telewizor, które stanowią zaledwie ułamek korzyści osiągniętej przez pozostałych współsprawców.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał, iż przyznał się on do popełnienia przypisanych czynów i w tym zakresie złożył obszernie wyjaśnienia. W polu widzenia Sądu pozostawało także zrozumienie przez oskarżonego naganności postępowania oraz jego przykrych konsekwencji dla niego i rodziny. Nie bez znaczenia jawi się także moment podjęcia próby sprzeciwu co do kontynuowania procedury, przełamany przez współsprawców groźbami bliżej nieokreślonych konsekwencji, w tym natury finansowej.

Z kolei na jego niekorzyść świadczyła uprzednia karalność.

Oskarżony został skazany za dwa przestępstwa pozostające w zbiegu realnym. Kary wymierzone za poszczególne przestępstwa są tego samego rodzaju. Mając na uwadze powyższe Sąd na zasadzie art. 86§1 i 2 kk orzekł oskarżonemu karę łączną. Ustalając wymiar kary łącznej Sąd uznał, że pomiędzy czynami, za które wymierzono kary istnieje bardzo ścisły związek przedmiotowy. Odległość czasowa pomiędzy czynami jest niewielka, niemal tożsame są sytuacje, w których owe czyny popełniono, popełnione zostały w podobny sposób, co gdyby nie różna kwalifikacja prawna obu czynów obligowałoby Sąd do zastosowania art. 91§1 kk. Brak jest jednak łączności podmiotowej, bowiem czyny przypisane oskarżonemu zostały popełnione na szkodę różnych pokrzywdzonych. Powyższe przemawia zdaniem Sądu za przyjęciem pozytywnej prognozy wobec oskarżonego i za wymierzeniem mu kary łącznej w wymiarze niższym, niż wynikałoby to z zasady kumulacji. Z kolei wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w tych przypadkach, gdy z kilku pozostających w zbiegu przestępstw jedno dominuje w ocenie ich jako pewnej całości, co nie dotyczy jednak rozpatrywanego przypadku. Zważywszy na omówione zależności pomiędzy przypisanymi przestępstwami, uwzględniając względy prognostyczne oraz to, że najwyższa z orzeczonych kar wynosi 1 rok i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś grzywny 160 stawek dziennych, a suma podlegających łączeniu kar wynosi 2 lata i 10 miesiące pozbawienia wolności, zaś grzywny 260 stawek dziennych, Sąd na zasadzie art. 86§1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 190 stawek dziennych.

Mając na względzie właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego postawę w okresie poprzedzającym popełnienie przestępstw, a w szczególności po ich popełnieniu, a także postawę w toku postępowania Sąd warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd uznał, że mimo niewykonywania

kary pozbawienia wolności zrealizowane zostaną cele wychowawcze, jakie orzeczona kara ma realizować wobec oskarżonego. Cel wychowawczy kary zostanie zrealizowany bowiem bez konieczności odrywania go od środowiska, w którym funkcjonuje, zaś pozostałe cele kary także zostaną w pełni osiągnięte szczególnie, że obok kary łącznej pozbawienia wolności orzeczono karę łączną grzywny, a także nałożono w części obowiązek naprawienia szkody. Sąd uznał jednak, mając na uwadze dotychczasową karalność oskarżonego, iż koniecznym będzie wyznaczenie maksymalnego, pięcioletniego okresu próby wobec oskarżonego, w którym to postawiona przez Sąd pozytywna prognoza kryminologiczna będzie mogła zostać zweryfikowana i w wypadku, gdy oskarżony nie będzie się wywiązywał z nałożonych obowiązków, ponownie rażąco naruszy obowiązujący porządek prawny orzeczona kara łączna pozbawienia wolności będzie mogła zostać zarządzona do wykonania. Sąd jednak dając szansę oskarżonemu jest przekonany, iż nie naruszy on więcej obowiązującego porządku prawnego i zasad współżycia społecznego.

Jako, że na oskarżonego nałożono obowiązki finansowe związane z przypisanymi czynami, które uświadomią mu karygodność jego czynów, zasadnym stało się zobowiązanie oskarżonego do wykonywania pracy zarobkowej, z czego będzie rozliczany przez kuratora. Sąd jest przekonany, że oskarżony ma świadomość ciężących na nim zobowiązań i jak wynika z wywiadu środowiskowego od dłuższego czasu pracuje zarobkowo. Sąd miał nakładając jednak ten obowiązek miał przede wszystkim na uwadze interes pokrzywdzonych zainteresowanych jak najszybszym odzyskaniem przynajmniej ekwiwalentnej części wyludzonego mienia, co ziści się w przypadku wykonywania przez oskarżonego pracy zarobkowej na wolności.

Orzeczone w powyższej postaci kary czynią zadość prewencji ogólnej, albowiem dążą do wzbudzenia u osób należących do najbliższego otoczenia oskarżonego przekonania, iż brak poszanowania dla obowiązującego prawa rodzi szereg niekorzystnych konsekwencji, a sprawca musi ponieść surowe tego skutki, przewidziane w kodeksie karnym.

Biorąc pod uwagę fakt działania oskarżonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd wymierzył kary jednostkowe grzywny i orzekł karę łączną grzywny kierując się dyrektywami wymiaru kary. Z kolei ustalając wysokość jednej stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego. Mając to na uwadze Sąd uznał, iż z uwagi na wysokość dochodów oskarżonego oraz jego warunki osobiste i rodzinne zasadne będzie ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych. Zważywszy, iż wykonanie kary pozbawienia wolności zostało warunkowo zawieszony, orzeczona kara grzywny będzie stanowiła dla oskarżonego realną dolegliwość, uświadamiając im karygodność jego czynów.

Sąd na zasadzie art. 46§1 kk orzekł o obowiązku naprawienia w części szkody wyrządzonej (...) s.r.o. z siedzibą w O., w wysokości 50.000 złotych. Ograniczenie rekompensaty w stosunku do faktycznie wyrządzonej szkody stanowi pochodną praktyki uznającej, że środek karny nie ma funkcji w pełni restytucyjnej (do czego może służyć pokrzywdzonemu chociażby postępowanie cywilne) i podlega takim samym regułom, jakie obowiązują podczas wymierzania kary grzywny, zatem z jednej strony ma stwarzać określoną dolegliwość natury ekonomicznej, a z drugiej musi uwzględniać element realności zapłaty. Sąd miał na uwadze, iż w poprzednim wyroku orzeczono właśnie w tej wysokości obowiązek naprawienia szkody. To rozstrzygnięcie z kolei nie zostało skutecznie zaskarżone przez oskarżyciela publicznego, stąd należy stosować zasadę pośredniego reformationis is peius zakazującą pogorszenie sytuacji oskarżonego. W świetle wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości brak było podstaw do ukształtowania wysokości tego środka korzystniej dla oskarżonego, mimo, iż jeden z wyludzonych telewizorów, który został zatrzymany u oskarżonego, obecnie zwrócono pokrzywdzonemu.

Niemniej jednak podkreślić należy, iż sam oskarżony w mowie końcowej deklarował chęć naprawienia szkody. Orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody i postawa oskarżonego, który w mowie końcowej wyraził chęć naprawienia szkody miało także istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności. W razie uchylenia się od wykonania nałożonego obowiązku mimo realnych ku temu możliwości, uzasadnionym będzie wobec oskarżonego ewentualne zarządzenie wykonania zawieszony kary łącznej pozbawienia wolności. Nałożenie obowiązku naprawienia szkody pozwoli zatem zasadnie ocenić postawę oskarżonego w okresie próby.

Jako, że szkoda związana z wyłudzeniem towaru od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. została naprawiona w całości poprzez wypłatę z polisy ubezpieczeniowej spedytora (...) Sp. z o.o. Oddział w L. (k. 1152-1174) i wobec braku stosownego wniosku od ubezpieczyciela, czy też w jego imieniu od oskarżyciela publicznego, Sąd nie orzekał w tym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet kary łącznej grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od daty zatrzymania od dnia 27 września 2012 r. (protokół zatrzymania k. 698, 886) do dnia 28 grudnia 2012 r. (k. 1016) uchylenia tymczasowego aresztu. Okres ten stanowił 93 dni, które odpowiadają 186 stawkom dziennym i w tym zakresie Sąd uznał karę łączną grzywny za wykonaną. Na marginesie zważyć należy, iż mimo zaliczenia, kilkumiesięczny pobyt oskarżonego w izolacji, stanowił dla niego określoną, poważną i odczuwalną dolegliwość z pewnością mającą wpływ na jego resocjalizację.

Sąd na mocy art. 44§2 kk orzekł przepadek przedmiotów zapisanych pod numerem Drz 36/12 Księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycjami 26, 36, 37 i 38, zaś na podstawie art. 230§2 kpk zarządził zwrot przedmiotów zapisanych pod numerem Drz 36/12 Księgi przechowywanych przedmiotów pod pozycjami od 1 do 25 i od 27 do 34 oskarżonemu A. L., z kolei pod pozycją 35 R. S. (1) (wykaz dowodów rzeczowych Drz 36/12 k. 952-963).

Z uwagi na brak wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Sąd nie orzekał o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego.

Z kolei mnogość obciążeń ekonomicznych, umiarkowany standing finansowy oskarżonego i perspektywa konieczności jak najszybszego podjęcia spłaty zasądzonego obowiązku częściowego naprawienia szkody, a także zasada pośredniego reformationis in peius zdecydowały o zwolnieniu oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych, uznając, że w tych okolicznościach zasądzenie ich nawet za obecne postępowanie byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego.